

РОБЪРТ ШЕКЛИ

РИБОЛОВЕН СЕЗОН

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Живееха в новия квартал само от седмица и това бе първата им покана. Пристигнаха точно в осем и тридесет. Семейство Кармайкъл явно се бяха подготвили за посещението, защото входната врата бе леко отворена и осветена, а холът блестеше в светлина.

— Добре ли изглеждам? — попита Филис. — Прави ли са ми ръбовете, прическата в ред ли ми е?

— Страхотна си с тази червена шапка — увери я съпругът. — Само да не вземат да ти завидят. — Тя му отвърна с усмивка и натисна звънеца. Вътре се чу тих звън на камбанки.

Малън нагласи вратовръзката си, докато чакаха. Той подръпна кърпичката в джоба на самото си на милиметър.

— Може би правят джин в килера — каза той на жена си. — Да звънна ли пак?

— Не... Изчакай. — Те почакаха малко и той звънна отново. Пак се чува камбанките.

— Това е много странно — каза Филис след малко. — За тази вечер беше, нали? — Съпругът ѝ кимна. Семейство Кармайкъл бяха оставили прозорците си отворени, за да влиза топлият пролетен въздух. През венецианските щори се виждаше подредена за игра на бридж маса, столове, поставени на място, подноси със сладки, всичко готово за гости. Но никой не отваряше вратата.

— Може ли да са излезли? — попита Филис Малън. Съпругът ѝ бързо пресече моравата до гаража.

— Колата им е вътре. — Той се върна и бутна леко външната врата. Тя се отвори повече.

— Джими... Не влизай.

— Няма. — Той подаде глава през отвора. — Здравейте! Има ли някой вкъщи?

Тишина в къщата.

— Здравсти! — извика той и се заслуша внимателно. Чуваше шума от петъчната вечер у съседите — хората разговаряха и се смееха. Една кола мина по улицата. Той продължи да се ослушва. Някъде из къщата скръцна дъска, след което отново настъпи тишина.

— Не може да са излезли и да са оставили къщата си отворена — каза той на Филис. — Трябва нещо да се е случило. — Той пристъпи вътре. Тя го последва, но остана притеснена в хола, докато той отиде в кухнята. Чу го да отваря вратата на килера и да вика: „Има ли някой

вкъщи!“ После я затвори. Върна се в хола, намръщи се и се изкачи по стълбите към горния етаж.

След малко Малън се върна. Изразът на лицето му бе учуден.

— Тук няма никой — каза той.

— Хайде да се махаме — изрече Филис, внезапно изплашена от осветената празна къща. Те поспориха дали да оставят бележка, решиха, че не е нужно и се отдалечиха по пътеката.

— Не трябваше ли да затворим входната врата? — попита Джим Малън и се спря.

— Какъв смисъл има? Всички прозорци са отворени.

— Все пак... — Той се върна и затвори вратата. Двамата се върнаха към дома си. Вървяха бавно и се извъръщаха да погледнат към къщата. Малън като да очакваше, че Кармайкълови ще ги догонят с виковете „Изненада!“

Но къщата си остана мълчалива.

Техният дом се намирал само на една пресечка отук — тухлена къща, точно като останалите двеста в квартала. Вътре господин Картър бе седнал до масичката в хола и си правеше изкуствена стръв за пъстърва. Бавно и сигурно сръчните му пръсти водеха цветните конци с обич и внимание. Той толкова се бе съсредоточил в работата си, че не чу влизането на семейство Малън.

— Прибрахме се, татко — каза Филис.

— Ааа — измърмори господин Картър. — Гледай каква красота. — Той вдигна готовата примамка. Тя бе почти точно копие на стършел. Кукичката бе напълно скрита от увитото с жълт и черен конец тяло.

— Семейство Кармайкъл бяха излезли май... — каза Малън, докато закачаше сакото си.

— Утре сутринта ще отида да опитам Олд Крийк — каза господин Картър. — Нещо ми подсказва, че неуловимата пъстърва може би е точно там. — Малън се усмихна в себе си. Трудно беше да се разговаря с бащата на Филис. Напоследък той не говореше за нищо друго освен за риболов. Старецът се бе пенсионирал след твърде успешна кариера, когато навърши седемдесет години, и се бе отдал изцяло на любимия спорт.

Сега, приближавайки осемдесетте, господин Картър изглеждаше чудесно. Интересно, мислеше си Малън. Кожата на стареца бе розова, погледът ясен и весел, чисто бялата му коса бе сресана назад. Умът му си беше съвсем на място, особено що се отнася до риболова.

— Хайде да похапнем — каза Филис. Тя със съжаление свали червената си шапка, приглади воалетката и я постави върху масичката. Господин Картър добави още малко конец към примамката за пъстърва, огледа я внимателно, после я остави върху масичката и ги последва в кухнята.

Докато Филис приготвяше кафето, Малън разказа на стареца какво се бе случило. Отговорът на господин Картър беше типичен.

— Опитай утре да половиш риба и забрави това. Риболовът, Джим, е нещо повече от спорт. Риболовът е начин на живот, а също така и философия. Аз обичам да си намеря някое тихо вирче и да седна на брега му. Мисля си, че ако изобщо има риба, тя трябва да е там.

Филис се усмихна, когато видя как Джим се размърда неспокойно на стола си. Когато баща ѝ започнеше да приказва на любимата си тема, никой не можеше да го спре. А която и да било реплика го караше да започне.

— Представи си — продължи господин Картър, — един млад служител. Някой като теб самия, Джим. Който непрекъснато се мята из коридорите. Нали е често срещано явление. Но в края на последния дълъг коридор има поток с пъстърва. Представи си политик. Сигурно си ги виждал доста в Олбъни. С куфарче в ръка, разтревожен...

— Това е странно — заговори Филис и прекъсна баща си насред думата. Тя държеше в ръката си неотворена бутилка с мляко.

— Гледай. — Млякото, което купуваха, се произвеждаше от предприятието за млечни продукти „Станертън“. Зеленият етикет на тази бутилка носеше надпис „Предприятие за млечни продукти Станертън“.

— И гледай тук — посочи тя. Под първия надпис се четеше: „С разрешение на Министерство на здравеопазването, нЮ йорк“. Приличаше на груба имитация на оригиналния етикет.

— Откъде взе това? — попита Малън.

— Май от магазина на господин Елгър. Може ли да е някакъв рекламен номер? За привличане на вниманието?

— Аз презирам хората, които ловят рибата с червеи — настойчиво продължи господин Картър. — Примамката, примамката е произведение на изкуството. А пък онези, които ловят с червеи, крадат от сираци и палят църкви.

— Недей да го пиеш — каза Малън. — Чакай да огледаме останалите храни.

Имаше още няколко необикновени неща. Едно бонбонено блокче, което би трябвало да представлява локум със захарна обвивка, имаше оранжев етикет вместо познатия яркочервен. Имаше буркан „Амерриканско СиРене“, с размер почти на една трета по-голям от обикновения за тази марка, и бутилка с „ГАЗирана вод“.

— Това е много странно — каза Малън и почеса брадата си.

— Аз винаги връщам малките обратно — говореше господин Картър. — Не е спортменско да ги задържаш и това е като закон за риболовеца. Остави ги да пораснат, да съзреят, да придобият опит. Аз искам онези старите, хитрите, които се крият под коренищата, които се дръпват още щом видят въдичаря. Те са приятелчетата, които се съпротивляват!

— Ще занеса тези неща обратно на Елгър — каза Малън и прибра продуктите в една хартиена торба. — Ако видиш още нещо като тях, запази го.

— Олд Крийк е местенцето — каза господин Картър. — Там е мястото, където те се крият.

Съботната сутрин бе ясна и красива. Господин Картър закуси рано и тръгна към стария поток с лека като на момче походка, накривил старата си шапка с перо. Джим Малън привърши кафето си и отиде до къщата на семейство Кармайкъл.

Колата им беше в гаража. Прозорците продължаваха да бъдат отворени, масичката за бридж подредена и всички лампи светеха, точно както снощи. Това напомни на Малън един разказ, който бе чел някога за кораб, който плавал с вдигнати платна и на борда му всичко било наред, но нямало жива душа.

— Чудя се дали да не се обадим на някого — сподели той с Филис, когато се върна. — Сигурен съм, че нещо не е наред.

— Разбира се. Но на кого да се обадим? — Те бяха нови в квартала. Поздравяваха се с три или четири семейства, но нямаха представа кой би могъл да познава Кармайкъл.

Проблемът бе разрешен от звънването на телефона.

— Ако е някой от съседите — каза Джим, докато Филис вдигаше слушалката, — попитай.

— Ало?

— Ало. Мисля, че не ме познавате. Аз съм Мариан Карпентър. Живея малко по-надолу до пресечката. Чудех се дали съпругът ми не е дошъл до вас? — Металическият телефонен глас излъчваше тревога, страх.

— Ами не. Никой не е идвал тази сутрин.

— Разбирам — тънкият глас позаекна.

— Мога ли да ви помогна? — попита Филис.

— Просто не мога да разбера — отговори госпожа Карпентър. — С Джордж, съпруга ми, закусихме заедно сутринта. После той се качи в спалнята да си вземе сакото. И повече не го видях.

— Ооо...

— Сигурна съм, че не се е връщал долу. Аз се качих да разбера защо се бави, понеже щяхме да излизаме, но него го нямаше. Помислих, че си прави шега с мен, макар че Джордж никога през живота си не се е шегувал. Затова погледнах из гардеробите, под леглата. След това го потърсих в килера, попитах у съседите, но никой не го е виждал. Помислих, че може да е дошъл до вас, понеже споменавах нещо такова...

Филис ѝ разказа за изчезването на семейство Кармайкъл. Двете поговориха още няколко секунди и затвориха.

— Джим — каза Филис. — Това не ми харесва. По-добре кажи в полицията за семейство Кармайкъл.

— Ще станем за смях, ако изведнъж се окаже, че са били на гости у приятели в Олбъни например.

— Ще трябва да рискуваме.

Джим намери номера на полицията и го набра. Линията беше заета.

— Ще отида дотам.

— И вземи тези неща със себе си. — Тя му подаде торбата с храните със странни етикети.

Капитанът от полицията Леснър беше търпелив червендалест човек, който изслушваше безкрайна редица хора, които цяла нощ и през по-голямата част от сутринта му се оплакваха. Хората от патрулите бяха изморени, сержантите също, а той бе най-изморен от всички. Въпреки това той покани господин Малън в кабинета си и го изслуша.

— Искам да напишете всичко, което ми разказахте — каза Леснър, когато Малън свърши. — Снощи ни се обади и един съсед на семейство Кармайкъл. Опитваме се да ги намерим. Със съпруга на госпожа Карпентър станаха десет за два дни.

— Десет какво?

— Изчезнали.

— Господи — въздъхна леко Малън. Той стисна леко торбата с продуктите. — Всички ли са от града?

— Всички — прегракнало изрече капитан Леснър. — От район Вейнсвил в града. Всъщност от четири квартала в него. — Той назова имената на улиците.

— Аз живея там — каза Малън.

— Аз също.

— Имате ли някаква представа кой... Кой би могъл да е похитителят? — попита Малън.

— Не смятаме, че е похитител — отвърна Леснър, докато палеше двадесетата си цигара за деня. — Няма никакви бележки за откуп. Няма подбор. Голяма част от отвлечените не си струва да бъдат отвлечани изобщо. А просто ей така някой да отвлеча без подбор... Не, не става!

— Тогава някой маняк?

— Сигурно. Но как би могъл да отвлече цели семейства? Или пък възрастни мъже, едри като вас? Пък и къде ги крие? Тях или труповете? — Леснър яростно смачка цигарата. — Изпратил съм хора да претърсят всяко ъгълче на града. Всяко ченге в кръг от двадесет мили търси. Щатската полиция спира колите. И не сме намерили нищичко.

— О, има още нещо. — Малън му показва стоките със странни етикети.

— И за това нищо не мога да кажа — тъжно си призна капитан Леснър. — Нямах много време да се занимая с този въпрос. Получихме и други оплаквания... — Телефонът започна да звъни, но Леснър не му обърна внимание. — Прилича на някаква черна борса. Ментета. Изпратих няколко от тези неща за лабораторен анализ в Олбъни. Опитвам се да проследя доставчика. Може да е от чужбина. Всъщност ФБР може да... Дяволите да го вземат този телефон!

Той сграбчи слушалката.

— На телефона Леснър. Да... да. Сигурна ли си? Разбира се, Мери. Веднага идвам. — Той затвори. Червеното му лице внезапно бе загубило цвета си.

— Беше сестрата на съпругата ми — обясни той. — Жена ми я няма!

Малън подкара към къщи като луд. Натисна рязко спирачките и едва не удари глава в предното стъкло. Влезе тичешком вкъщи.

— Филис! — извика той. Къде е тя? О, Господи, помисли си. Ако я няма...

— Какво се е случило? — попита Филис и се появи откъм кухнята.

— Помислих... — Той я сграбчи и я прегърна до задушаване.

— Еее, хайде — усмихна се тя. — Не сме младоженци, де. Все пак сме женени вече година и половина...

Той ѝ разказа какво бе научил в полицията.

Филис огледа хола. Преди седмица ѝ изглеждаше толкова уютен и весел. А сега сянката под дивана я ужасяваше. Отворената врата на шкафчето я караше да потръпне. Разбра, че никога вече няма да бъде същото.

На вратата се почука.

— Не отивай — каза Филис.

— Кой е? — попита Малън.

— Джо Дътън, съседът. Предполагам, че сте чули новината?

— Да — отговори Малън, застанал зад затворената врата.

— Започнахме да барикадираме улиците — каза Дътън. — Ще проверяваме всеки, който идва или излиза. Ще спрем това нещо сами, щом полицията не може. Искаш ли да се присъединиш?

— Разбира се — отговори Малън и отвори вратата. Ниският набит мъж беше облечен в стара военна куртка и държеше в ръка

шестдесетсантиметрова палка.

— Ще покрием тези квартали като с одеяло — каза Дътън. — Ако отвлекат още някого, ще трябва да бъде само изпод земята.

Малън целуна жена си и тръгна с него.

Този следобед в залата на училището имаше общо събрание. Всички от засегнатите квартали бяха тук и още толкова от гражданите от останалите квартали, колкото можеше да побере залата. Първото, което установиха, бе, че въпреки блокадите, от Вейнсвил липсваха още трима души.

Капитан Леснър им съобщи, че е поискал помощ от Олбъни. Насам се бяха насочили хора от специалните сили, както и служители на ФБР. Той заяви искрено, че не знае какво или кой върши всичко това, нито пък защо го прави. Не можеше даже да предположи защо всички от изчезналите са само от една част от Вейнсвил.

Бе получил отговор от Олбъни по отношение на храните със странни етикети, които изглежда бяха доставени по целия район. Химиците, които ги бяха изследвали, не бяха открили никакви следи от отровни вещества. Това като да оборваше възникналата теория, че храната е била използвана за дрогиране на хората, за да ги накара да излязат от къщите си и да отидат при онова, което ги отвличаше. Въпреки това, той предупреди хората да не ги ядат. Все пак не можеха да бъдат сигурни в нищо.

Фирмите, чиито етикети бяха използвани, отказаха да знаят нещо по този въпрос. Те се готвеха да повдигнат обвинение срещу онзи, който бе използвал неправомерно етикетите им.

Говори и кметът, който любезно ги посъветва да не губят кураж, защото гражданските власти са се заели с работата.

Естествено, кметът не живееше във Вейнсвил.

Събранието завърши и мъжете се върнаха по барикадите. Тръгнаха да си търсят дърва за огрев за през нощта, но се оказа, че няма нужда. От Олбъни пристигна помощта — цяла кавалкада мъже и оборудване. Четирите квартала бяха заобиколени от въоръжена охрана. Всеки бе снабден с ръчен прожектор и районът бе поставен под блокада за осем часа.

Господин Картър изпусна цялото това напрежение. Той бе целият ден на риболов. Върна се при залез с празни ръце, но щастлив. Охраната го пусна и той си влезе вкъщи.

— Много хубав ден за риболов — заяви той.

Семейство Малън прекара ужасна нощ. Стояха облечени, придремваха на пресекулки, наблюдаваха светлините на прожекторите, които просветваха през прозорците и слушаха трополенето на пазачите.

Осем часа в неделя сутринта — още двама души изчезнали. Изчезнали от квартали, охранявани по-строго от концентрационен лагер.

В десет часа, след като отхвърли всички възражения на семейство Малън, господин Картър метна на рамо рибарската си кошница и тръгна. От тринадесети април не бе пропускал ден за риболов и нямаше намерение да пропусне нито един през целия риболовен сезон.

Неделя по обяд — още един изчезнал, с което станаха общо шестнадесет.

Неделя един часа — всички изчезнали деца се намериха!

Полицейска кола ги бе открила на един път в покрайнините на града. Бяха осем, включително и момчето на семейство Кармайкъл, и се движеха замаяно към къщите си. Всички бяха закарани в болницата. Новината се разпространи от уста на уста по-бързо, отколкото ако я бяха написали във вестника или съобщили по радиото. Децата бяха напълно здрави. След като ги прегледаха психиатрите, бе установено, че те не си спомнят къде са били или как са били закарани там. Всичко, което психиатрите успяха да разберат, бе, че са изпитвали някакво чувство че летят, придружено с прилошаване. Децата бяха задържани в болницата под охрана за по-безопасно.

Но между обета и вечерта от Вейнсвил изчезна друго дете.

Тъкмо преди залез господин Картър се прибра. В кошницата си носеше две големи дъгови пъстърви. Той поздрави весело дъщеря си и зет си и отиде в гаража да почисти рибите.

Джим Малън излезе в задния двор и се загледа намръщено подире му. Искаше да попита стареца за нещо, което беше му казал

преди един или два дена. Не можеше да си спомни какво беше, но му се струваше важно.

Съседът, чието име не успя да си спомни, го поздрави през оградата.

— Малън — каза той. — Аз мисля, че знам.

— Какво? — попита Малън.

— Изучавал ли си различни теории? — заговори съседът.

— Разбира се.

Съседът беше костелив мъж, облечен с риза и сако. Плешивата му глава блестеше в червено от залеза.

— Тогава слушай. Не може да е похитител. Защото в метода му няма смисъл. Така ли е?

— Да, струва ми се, че е така.

— И маняк не е. Как би могъл да отмъкне петнадесет души? И да върне децата? Даже и група маняци не би могла да направи това, особено с толкова полицаи наоколо. Така ли е?

— Продължавай. — С угълчето на окото си, Малън видя дебелината съпруга на съседа да слиза по задните стълби. Тя се приближи до тях и заслуша.

— Същото се отнася и за група престъпници, дори и за марсианци. Не е възможно да го направят, а и да можеха, няма смисъл. Трябва да търсим нещо *нелогично*. И това е единственият логичен отговор.

Малън мълчеше. Погледна жената. Тя също го гледаше със скръстени върху домашната престилка ръце. Всъщност се беше втренчила в него. „Може ли да ми е ядосана за нещо? — помисли си Малън. — Какво ли съм й направил?“

— Единственият отговор — каза бавно съседът му — е, че тук някъде наоколо има дупка. Дупка в пространствено-временния континуум.

— Какво! — възкликна Малън. — Май не те разбирам.

— Дупка във времето — обясни плешивият инженер. — Или дупка в пространството. Онова, което се случва е следното: някой стъпва в тази дупка и готово! Той вече е някъде другаде. Или в друго време. Или и двете. Тази дупка не може да се види, разбира се, защото е в четвъртото измерение, но тя е тук. Аз виждам нещата така. Ако се

проследят движенията на тези хора, може да се види, че всеки от тях е минал през някое местенце и... изчезнал.

— Хммм — Малън обмисли чутото. — Това ми звучи интересно, но нали знаем, че много от хората са изчезнали направо от домовете си.

— Да — съгласи се съседът. — Чакай да помисля... Знам! Дупката във време-пространството не е постоянна. Тя се движи. Първо е била в къщата на Карпентър, после се е преместила без всякаква посока...

— А защо не излиза от района на тези четири квартала? — попита Малън, който продължаваше да се чуди защо жената на съседа го фиксира с поглед и плътно стиснати устни.

— Ами тя трябва да има и някакви ограничения — отговори съседът.

— А защо децата бяха върнати?

— О, за бога, Малън, не можеш да искаш от мен да знам всичко. Все пак това е една добра работна теория. Преди да разберем повече, трябва да разполагаме с повече факти.

— Ей, здрасти! — извика господин Картър, който се появи откъм гаража. Той вдигна двете пъстърви, добре почистени и измити. — Пъстървата е трудна за улавяне, но е най-вкусната храна! — Той се насочи спокойно към къщата.

— Аз пък имам по-добра теория — каза жената на съседа и подпря юмруци на хълбоците си.

Двамата мъже се обърнаха към нея.

— Кой е единственият човек тук, който изобщо не се тревожи от онова, което става? Кой ходи навсякъде с една торба, в която *твърди*, че има *риба*? Кой *казва*, че прекарва цялото си време в риболов?

— О, не — каза Малън. — Не и татко Картър. Той си има цяла философия по отношение на риболова...

— Хич не ме интересуват философиите! — изкряска жената. — Той ви лъже, но мен не може да излъже! Аз знам, че той е единственият човек наоколо, който ни най-малко не се бои и всеки ден се върти насам-натам и един линч сигурно няма да е никак лош по отношение на него!

Като каза това, тя се въртна и побърза да се прибере.

— Слушай, Малън — каза плешивият съсед. — Извинявай. Знаеш какви са жените. Тя е разтревожена, макар че Дани е в безопасност в болницата.

— Разбирам — каза Малън.

— Тя не разбира пространствено-временния континуум — продължи той искрено. — Но аз ще ѝ го обясня довечера. Утре сутринта ще ти се извини. Ще видиш.

Двамата мъже се ръкуваха и се върнаха по къщите си.

* * *

Тъмнината се спусна постепенно и прожекторите зашариха по града. Светлинните лъчи прерязваха улиците, опасваха градините, отразяваха се в прозорците. Жителите на Вейнсвил се настаниха да чакат следващите изчезвания.

Джим Малън мечтаеше да разбере какво става. Само за миг. Нищо друго не му трябваше. Но си наложи да седи и да чака. Чувстваше се така безпомощен. Устните на жена му бяха бледи и напукани, а очите ѝ — изморени. Но господин Картър си беше весел както винаги. Той изпържи пъстървата върху газовата печка и им сервира порциите.

— Днес открих красив, тих вир — съобщи господин Картър. — Намира се близо до устието на Олд Крийк, нагоре по един от притоците. Цял ден прекарах там, полегнал върху тревистия бряг и загледан в облаците. Облаците са фантастично нещо! Ще отида там и утре и ще половя на същото място. После ще се преместя. Умният риболовец не лови на едно и също място. Не бива да улови всичката риба във водоема. Смяната на мястото е закон за риболовеца. Трябва да се взима по малко, но и да се оставя за другите. Често съм си мислил...

— О, татко, моля ти се! — изплака Филис и се заля в сълзи. Господин Картър поклати тъжно глава, усмихна се с разбиране и довърши порцията си. После влезе в хола и започна да изработва нова примамка.

Семейство Малън се запътиха изтощени към спалнята.

Малън се събуди и седна в леглото. Той се огледа и видя, че жена му спи до него. Фосфоресциращите стрелки на часовника му показваха четири и четиридесет и осем. Почти е сутрин, помисли той.

Стана от леглото, наметна халата и тихо слезе по стълбите. Светлините от прожекторите проблясваха по прозореца на хола и той можеше да види охраната отвън.

Помисли, че гледката е успокоителна и отиде в кухнята. Като се движеше тихо, си наля чаша мляко. Върху хладилника имаше пресен кейк и той си отрязва едно парче.

„Похитители — помисли той. — Маняци. Хора от Марс. Дупки в пространството. Или някаква комбинация от всичко.“ Не, не беше така. Желаше да би могъл да си спомни какво му се искаше да попита господин Картър. Важно беше.

Той изплакна чашата, постави кейка в хладилника и отиде в хола. Изведнъж бе отхвърлен силно встрани.

Нещо го държеше! Опита да се отскубне, но нямаше нищо, с което да се бие. Нещо го държеше като със стоманена ръка и не му позволяваше да се задържи на крака. Той се хвърли встрани, като се опитваше да се захване за нещо. Усети, че краката му се отделят от пода и увисва във въздуха, като рита и се извива. Хватката около гърдите му бе толкова силна, че не можеше да диша, нито пък да издаде звук. Бе вдигнат във въздуха неизвестно от какво.

„Дупка в пространството.“ — помисли той и се опита да изкрещи. Ръцете му се размахаха диво и той успя да се хване за облегалката на канапето. Стисна здраво. Канапето бе вдигнато заедно с него. Той се изви и хватката го отпусна за миг. Падна на пода.

Запълзя бързо към вратата. Хватката го стегна отново, но той се намираще близо до радиатора. Обви двете си ръце около него и се опита да се противопостави на дърпането. Изви се отново и успя да праметне единия си крак около радиатора, след това и другия.

Радиаторът изпука ужасяващо, когато хватката задържа по-силно. Малън почувства, че ще го разкъса на две, но продължи да се държи, напрегнал всичките си мускули докрай. Внезапно хватката го отпусна напълно.

Той падна на пода.

Когато дойде на себе си, беше ясен ден. Филис пръскаше лицето му с вода, прехапала долната си устна. Той примигна и се зачуди за миг къде се намира.

— Още ли съм тук? — попита.

— Добре ли си? — разтревожено говореше Филис. — Какво се случи? О, скъпи! Нека се махнем оттук...

— Къде е баща ти? — попита изморено Малън и се изправи.

— На риболов. Моля те седни. Ще повикам лекар.

— Не. Почакай — Малън отиде в кухнята. Върху хладилника се намираше кутията от кейка. На нея пишеше: „Сладкарски магазин Джонсън, Вейнсвил, Ню Йорк“. С главно „К“ в името на Ню Йорк. Всъщност съвсем мъничка грешка.

А господин Картър? Дали отговорът не се криеше у него? Малън хукна по стълбите и се облече. Той смачка кутията от кейка и я напъха в джоба си. Хукна бързо навън.

— Не пипай нищо, докато не се върна! — извика той на Филис. Тя го гледаше как се качва на колата и тръгва по улицата. Като се опитваше да не заплаче, тя се прибра в кухнята.

Малън пристигна след петнадесет минути при Олд Крийк. Той паркира колата и тръгна нагоре по течението.

— Господин Картър! — завика той. — Господин Картър!

Вървеше и викаше половин час, и навлизаше все по-дълбоко в гората. Сега дърветата се надвесваха над потока и той трябваше да се промъква бавно. Забърза, като се спъваше и падаше по камъните. Опита се да затича.

— Господин Картър!

— Ехо! — Той чу гласа на стареца. Тръгна в посока на звука по един от притоците. Там намери господин Картър, седнал върху полегатия бряг до малък вир, хванал в ръка бамбуковата си въдица. Малън се изкатери до него.

— Браво, синко — каза господин Картър. — Радвам се, че се възползва от съвета ми по отношение на риболова.

— Не — задъхано отвърна Малън. — Искам да ми кажеш нещо.

— С удоволствие — каза старецът. — Какво искаш да знаеш?

— Един риболовец никога не би изловил всичката риба в някой вир, нали?

— Аз не бих. Но някои го правят.

— Ами примамките? Всеки добър рибар използва изкуствени примамки, нали?

— Аз самият се гордея с моите — каза господин Картър. — Опитвам се да имитирам истинското насекомо. Ето например тази прекрасна имитация на стършел — той измъкна жълто-черната примамка. — А ето един хубав комар.

Изведнъж кордата се изпъна. Бавно и сигурно, възрастният мъж дръпна въдицата. Той хвана зяпналата пъстърва в ръка и я показа на Малън.

— Малко приятелче е това... Няма да го задържам. — Той извади внимателно кукичката и хвърли рибата във водата.

— Когато я връщаш... Мислиш ли, че тя разбира? Дали казва на останалите?

— О, не — каза господин Картър. — Опитът не я научава на нищо. Случвало ми се е някои млади рибоци да се хванат по два, три пъти на въдицата. Трябва да поотраснат, за да започнат да разбират.

— Така си и мислех — Малън погледна стареца. Господин Картър не се интересуваше от света около себе си. Не беше го засегнал ужасът, който бе обхванал Вейнвил.

Риболовците живеят в свой собствен свят, помисли си Малън.

— Но трябваше да дойдеш тук преди час — каза господин Картър. — Хванах един красавец. Невероятно голяма риба. Почти две кила. Каква битка беше! Особено за такъв стар боец като мен. Рибата ми се измъкна. Но нищо, ще дойде друга... Хей, къде отиваш?

— Връщам се! — извика Малън и скочи в потока. Сега вече знаеше какво бе търсил в господин Картър. Паралел. И вече всичко му беше ясно.

Безобидният господин Картър ловеше пъстървите си, точно както и онзи, другият, Големият рибар, който ловеше...

— Връщам се, за да предупредя останалите риби! — извика през рамо Малън, като се препъваше по дъното на потока. Дано само Филис да не е докоснала някаква храна! Той измъкна смачканата кутия от кейка от джоба си и я хвърли колкото можеше по-надалеч. Омразната примамка!

В това време риболовците, всеки в съответната си сфера на действие, се усмихваха и отново хвърляха своите въдици.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.